

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 416/2026
07.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Едина Турковића и Радета Станишића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К 40/25 од 03.07.2025. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 229/25 од 27.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Едина Турковића и Радета Станишића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К 40/25 од 03.07.2025. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 229/25 од 27.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К 40/25 од 03.07.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, за коју казну је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом је обавезан окривљени да на име судског паушала у буџет Републике Србије уплати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, у складу са чланом 263. став 1. ЗКП у вези члана 261. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 229/25 од 27.01.2026. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Браниоци окривљеног АА, адвокати Един Турковић и Раде Станишић поднели су захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. став 2. ЗКП и у вези члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, као и повреде Уставом зајемченог права из члана 32. Устава РС, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, преиначи побијане

правноснажне пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Браниоци окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости нумеришу повреду закона из члана 447. став 2. ЗКП и наводе да другостепени суд није обавестио браниоце о термину одржавања седнице другостепеног већа, иако су браниоци у изјављеној жалби захтевали да буду обавештени о одржавању седнице другостепеног суда, на који начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. Уз ове наводе браниоци истичу пресуду Врховног суда Кзз 1375/23 од 23.01.2024. године, те наводе и пресуду Европског суда за људска права по представци борј 55724/19 од 07.12.2021. године.

Поред тога, браниоци окривљеног нумеришу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља дозвољену повреду у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, наведену повреду образлажу наводима да је суд током поступка погрешно утврдио постојање субјективног елемента бића кривичног дела, односно умишљај, те с тим у вези истичу утврђенио чињенично стање из кога изводе сопствене закључке, да се ради о случајном контакту, проузрокованом понашањем оштећеног, да на страни окривљеног нема елемената „намерног напада“, као и да није доказано да је окривљени хтео да нанесе повреду оштећеном, те да је исказ оштећеног противречан и да суд није требало да заснује одлуку на овако датом исказу, те оспоравају чињенице које је суд утврдио из извештаја лекара поводом повреда, на који начин браниоци оспоравају чињенично стање и оцену доказа, односно истичу повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреда закона из члана 447. став 2. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Врховни суд је имао у виду одлуку на коју су се позвали браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости Кзз 1375/23, али је нашао да исто није од утицаја на другачију одлуку овог суда, имајући у виду да је у конкретној ситуацији јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео захтев за заштиту законитости, који за разлику од бранилаца окривљеног, има право сходно одредбама ЗКП да захтев поднесе и из наведених разлога (повреде члана 447. став 2. ЗКП).

Браниоци окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумеришу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреду Уставом зајемченог права из члана 32. Устава РС, због којих повреда је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева бранилаца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно те повреде састоје.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члана 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреду Уставом зајемченог права из члана 32. Устава РС, нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, док у случају повреде из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП подразумева достављање одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић